

lille, lidt bestemt formuleret Note fra Berlin til København ... De vil indrømme mig, Hr. Oberst, saadan noget har før været tilstrækkeligt i lignende Tilfælde."

Obersten slog tavs Øjnene ned.

Hr. Delft trak paa Skuldren.

„Saadan er Tilværelsen for de smaa Nationer! De maa bøje sig ... og endda tie til Forurettelsen. Det er sørgeligt, meget sørgeligt, men det er Livets Gang. De smaa maa være føjelige overfor de store ... føjelige og forsigtige ... yderlig forsigtige," blev han ved at gentage, da han saa Ordenes Virkning paa den gamle Fædrelandsforsvarer, der paa sit Legeme endnu bar Mærker af Tyskernes Kugler.

Obersten var stadig tavs, og Hr. Delft benyttede nu Øjeblikket til at tage Afsked.

Det var ogsaa paa høje Tid. Han var næppe kommen ud af Døren, før Obersten væltede op af Stolen som en bremsestukket Stud. Og som altid, naar der ikke var andre tilstede, han kunde lade sine Følelser gaa ud over, søgte han fra Kontoret ind i Dagligstuen for at give sig Luft overfor sin Kone. Han maatte denne Gang kalde hende ind fra Køkkenet. Og uden at agte paa hendes grædefærdige Forsikringer om, at hendes Suppegryde var ved at koge over, rasede han i en halv Time mod den Fejghedens og Lumpenhedens Aand, der havde regeret det danske Folk siden Krigen.

Den Dag spiste Onkel Heinrich som saa ofte til Middag hos sin Svoger. Da man rejste sig fra Bordet, tog han Ivan tilside og sagde med den mutte Generthed, der var ham egen, naar han undtagelsesvis havde ulejlighet sig uegennyttigt:

„Nu kan du gaa til Obersten, min Ven! Nu er han præpareret."

For ikke at vække Mistanke lod Ivan dog et Par Dage gaa hen, før han skred til Værket. Han tilskrev da Obersten et Brev, hvori han udbad sig Æren af en Samtale og i korte Træk forklarede Anledningen.

Der var straks noget i Brevets Tone, der gjorde Obersten svag. Ivan besad i høj Grad den jødiske Færdighed i at indynde sig